

[Ib Nørhånd.]

køre frem med brødnid fra den ene side over for den anden side, for det kan kun skade museumssagen som sådan.

Til sidst vil jeg lige rejse et par mere specielle problemer. Det kan give anledning til overvejelse, om det egentlig er et rigtigt princip, at statstilskuddene gives i procent af de ikke-statslige tilskud. Jeg ved godt, hvad man vil sige til forsvar for det, jeg ved også godt, hvordan det historisk har udviklet sig, men det rummer jo i og for sig en mulighed for mange tilfældigheder, for at sige det sådan, lidt afhængigt af, om høsten tegner godt i år eller ikke.

For det andet vil jeg sige, at de bekymringer, der er kommet frem fra f. eks. provinskunstmuseernes side, når det drejer sig om at sikre dem en plads i dette museumsnavn, dem synes jeg man skulle se alvorligt på.

Vi er altså indstillet på en hurtig udvalgsbehandling, også sådan at fristerne kan overholdes. Bliver de ikke det, så vil det få ganske skadelige følger.

Wilhelm (VS):

Jeg skal ved denne førstebehandling holde mig til hovedlinjerne, som, så vidt jeg kan se, er, at man tilstræber — for så vidt i overensstemmelse med betænkningen fra sidste vinter — en vis decentralisering og en vis professionalisering med denne omlægning af støtten, og sådan som hensigterne er, kan vi for så vidt godt støtte det.

Den merudgift for staten, som er opregnet i bemærkningerne, på små 5 mill. kr., synes jeg da er værd at hæfte sig ved. Det er mindre, end en simpel pristalsregulering fra 1972-73-niveauet ville betyde. Jeg vil egentlig gerne høre ministeren kommentere, om det ikke er korrekt. Havde man bare pristalsreguleret 1972-73-budgettet op til 1976-77, ville der i hvert fald være den samme stigning som de 4,5 mill. kr.

Betænkningen fra sidste vinter er jo fulgt på nogle områder — det gælder fortrinsvis synspunktet, at man nok er nødt til at koncentrere støtten om de noget større museer — men den er også, kan man sige, ødelagt på andre områder. Det gælder f. eks. amtsmuseumsrådene, som er næsten ukendelige i det forslag, der ligger her. Skidt så endda

med strukturen dér, men mange af de opgaver, der var opstillet for sådanne koordinerende organer, er simpelt hen opgivet i det forslag, der ligger her. Det har selvfølgelig med de nedskæringer at gøre, som også er med i forslaget, når man sammenligner med betænkningen fra sidste år.

De bevillinger, der foreslås, og de procentrammer, der foreslås — det tror jeg godt man kan sige på forhånd — rækker højst til den museumsfunktion, som hedder kulturformidling, og som vi jo må se i øjnene er en betydelig udvidet opgave i de seneste år — udvidet efter vores mening på en spændende måde ikke mindst fra de kulturhistoriske museers side, eller rettere fra nogle af de mere avancerede af disse museers side, mens bevillingerne næppe rækker til den anden store opgave, museerne har, nemlig indsamlingsopgaven, hvis vi kigger på de kulturhistoriske museer specielt.

Jeg synes, det må komme på tale under udvalgsarbejdet, om det er rigtigt at lave en fast 40 pct.s regel for statens tilskud baseret på de lokale tilskud, om ikke man kom længere med det samme beløb, hvis det nu skal være begrænset til det beløb, ved at lave en graderet skala, der motiverede de lokale amter og kommuner til en noget større indsats netop på de små museer. Det er jo dem, vi har set der kommer i klemme. Det vil altså sige en graderet skala, der måske gik helt op i nærheden af 100 pct. for et eller andet grundbeløb, f. eks. 100.000 kr., og så graderedes nedefter. Vi må have nogle regnestykker, så vi kan se, hvad der i givet fald kunne lade sig gøre inden for den samme ramme.

Den regel, der er i § 1 om maksimum 115 pct. af bevillingen året før, mener jeg kan have nogle højst uheldige følger netop for museer, der skulle udvikle sig, altså museer, der lige har fået næsen oven vande, lige er blevet anerkendt, måske lige er kommet ind under ordningen; dér er det en fantastisk stram begrænsning. Man må nok se på den med nogen smidighed, hvis den ikke skal være aldeles konserverende for den museumsstruktur, vi har i dag. Jeg vil også påpege, at hvis man ønsker professionalisering af disse mindre museer, og det gør man jo klart og tydeligt, så er 115 pct.s reglen en meget, meget vanskelig hurdle at komme